

Micky

Micky Hoogendijk (49) over haar jeugd, exen Rob Scholte en Adam Curry en leven op het Brabantse platteland. “Ik klim nog altijd in bomen, maar ben wel bang eruit te vallen.”

‘Met mijn 1.84 meter word ik nooit lastiggevallen. Als mensen iets zouden proberen loopt het niet goed met ze af’

We spreken af in het restaurant van Piet Hein Eek in Eindhoven, waar Micky Hoogendijk sinds anderhalf jaar vlakbij woont. Op een boerderij in een weiland, helemaal alleen. Dat vindt zij niet dapper. “Ik ben 1.84 meter hè, ik word nooit lastiggevallen en als mensen iets proberen loopt het niet goed af met ze.”

Ben je nog niet gekrompen?

“Nou, ik heb Indonesisch bloed aan mijn moeders kant en zij kromp een flink stuk toen ze oud werd. Dat zal bij mij ook wel gebeuren op een zeker moment. Kan ik eindelijk hoge hakken aan.”

Doe je dat nu niet?

“Jawel, expres, dan blijft iedereen lekker op afstand.”

Vind je dat prettig?

“Als ik uitga heeft dat zo zijn voordelen, hoewel leeftijd ook behoorlijk helpt om zekere figuren uit de buurt te houden.” Uitgaan deed Micky vroeger veel, binnen de jaren negentig-kunstscene in Amsterdam waar ze haar eerste man, kunstenaar Rob Scholte, ontmoette. Een half jaar na hun huwelijk in 1994 ontplofte er voor hun huis in de Amsterdamse Jordaan een bom in hun auto toen ze op het punt stonden naar de huisarts te gaan om zeker te stellen dat Micky zwanger was. Dat was ze. Door de aanslag kreeg ze een miskraam, en Scholte raakte zijn beide benen kwijt. Een jaar eerder verloren ze zoontje Pepijn kort na zijn geboorte. In 1997 kwam het tot een echtscheiding.

Micky werd niet lang daarna creatief directeur van de Supperclub, een galerie, restaurant en de eerste loungebar ter wereld, met matrassen op de grond, waanzinnig opgemaakte grote borden eten en bezoekers als onderdeel van de shows en kunstprojecten. Acteren deed ze ook, haar bekendste rol is die van kille zakenvrouw Cleo de Wolf in *Goede Tijden, Slechte Tijden*.

In 2009 kreeg ze een relatie met Adam Curry. Het stel vertrok naar de Verenigde Staten waar ze verhuisden van San Francisco naar Los Angeles naar Austin, Texas. In L.A. had ze al eerder in haar eentje gewoond, onder andere voor lessen *method acting*. Na de scheiding van Adam Curry in 2015 ging ze terug naar L.A., dit keer als fotograaf. Dat beroep leerde ze zichzelf met een camera die ze kreeg van haar moeder, vlak voor haar dood in 2010. Zij was een van de eerste Nederlandse vrouwen die het moederschap verwierf door kunstmatige inseminatie. Ze bracht Micky (toen nog Mirjam) grotendeels alleen groot, bijgestaan door haar tweede man, de bekende kunstschilder Roelof Frankot. Hij stierf aan kanker toen Micky veertien was. En dit is dan alleen nog maar de notendop van Micky, die deze zomer vijftig wordt.

De ober komt aanlopen om te vertellen dat de keuken speciaal voor Micky een salade kan maken met alleen groenten en kruiden. Geen rozijnen, noten, kaas, linzen of kikkererwten, alleen groenten.

Als de jongen weg is, zegt ze dat er een mevrouw is die een waanzinnige methode heeft ontwikkeld waarmee ze precies kan zien welke voedingsstoffen iemand mist en nodig heeft. “Ze gebruiken haar werkwijze bij astronauten, maar het werkt ook voor vrouwen die richting de overgang schuifelen en ineens kilo's aankomen. De meeste huisartsen zullen zeggen: dat hoort erbij, maar er zijn gelukkig mensen die vinden dat het anders kan. Sinds ik haar aanwijzingen opvolg – vijf dagen alleen groenten, gevolgd door weken waarin je nooit tegelijk eiwitten en koolhydraten eet

‘Ik ben een Remi. Geen broers en zussen, geen man, geen ouders, geen kinderen’

– stap ik hartstikke fris uit mijn bed en ben ik blij en vrolijk. Ik doe het weer.”

Was je erg van slag geraakt?

“Nou, ik heb al vanaf mijn elfde een slecht werkende schildklier en na de dood van mijn eerste kind stopte hij er helemaal mee. Daar slik ik al jaren één pil per dag voor. Dat ging goed tot een dokter in Austin vond dat ik aan een ander middel moest. Ze gaf me er per ongeluk een te hoge dosis van, waardoor ik me gedurende vijf jaar constant gestrest voelde. Iedereen zei: je bent net voor de tweede keer gescheiden, je hebt geldproblemen, weet je wat jij moet doen? Lekker aan jezelf werken, yoga doen. Eigenlijk geloofde ik het niet want ik ben in principe best rustig en in balans; goedgehumeurd, gelukkig, lief voor mensen. Ik dacht steeds: dit verhaal klopt niet bij mij, maar ik liep door. In die vijf jaar had ik met mijn fotografie vijftig exposities over de hele wereld dus ik werkte vreselijk hard.”

Tot je instortte.

“Op een avond zat ik aan de Keizersgracht op de bank bij vrienden bij wie ik logeer als ik in Amsterdam ben en ik zei: ehm, ik ga even naar de spoedeisende hulp. Ik piep niet snel, maar ik wist dat het echt niet goed was. Na twee dagen onderzoek zeiden ze: mevrouw, u heeft of een burn-out of u bent in de overgang. Ik moest erom lachen en strompelde de spreekkamer uit.

De volgende dag, terug in L.A., was ik in zo’n gezondheids-winkel waar ze sapjes enzo verkopen. Er stond een apparaat waarmee je het DNA van je haar kon laten testen. Tien mi-

nuten nadat ik het ding een haar had gevoerd gaf hij aan dat ik een te hoge medicatie slikte van een bepaald medicijn. Mijn huisarts verlaagde direct de dosis en sindsdien zijn ze weg, die rare stressklachten. Als iets giftig is voor je lichaam is het wel constant een te hoog stresshormoon. Ik dacht: laat ik maar eens even rustig in een weiland gaan wonen, voor mezelf zorgen.”

Waarom een weiland in Brabant?

“Toeval. Ik ontdekte dit weiland omdat ik een expositie had in Eersel, waar ik in een geweldige bed & breakfast logeerde. Ik vragen: wat is nou de huur van een boerderijtje hier? Die man: achthonderd per maand ofzo. Ik verslikte me in mijn koffie, daar heb je in L.A. nog geen hamsterkooi voor. Twee maanden later woonde ik ook in zo’n boerderij maar dan groter, met een enorme zolder waar ik fantastisch kan werken. Het was een vrij impulsieve beslissing, zo ben ik. Misschien ga ik ooit terug naar het westen, maar ik geniet nu enorm van mijn weiland op de dagen dat ik niet op reis ben en er alleen rondbanjer, aanrommel en in mijn pyjama naar de Jumbo kan want *nobody gives a fuck*. Echt heerlijk.”

De natuur past beter bij je dan je dacht?

“Dat wist ik al heel lang. Vanaf mijn zevende groeide ik op in Lochem, de Achterhoek. Daar werd ik van een stads- een buitenkind dat dol was op paardrijden en bomenklimmen. Ik ben nog steeds een bomenklimmer, al ben ik tegenwoordig wel banger om eruit te vallen.”

Mis je Los Angeles?

>

“Ik mis mijn vrienden, maar ik mis de stad niet. Amerika is een zwaar land als je niet heel rijk bent. Ik zag daar zo onbeschrijflijk veel armoede. Amerikanen hebben alles of bijna niets, verschrikkelijk.”

Had jij wel genoeg geld?

“Weinig geld was ook wel een tijdje mijn werkelijkheid want na de scheiding van Adam begon ik helemaal opnieuw, met niets. Na zes jaar met iemand samenzijn moet je jezelf hervinden, in allerlei opzichten. Het is fantastisch als blijkt dat je het in je eentje voor elkaar krijgt, en dat in een krankzinnig moeilijke stad als L.A., maar het was wel even een dingetje. Het hielp dat ik een bord voor mijn kop heb; ik zie nooit beren op de weg. Ik heb veel zelfvertrouwen, niet altijd terecht, maar het brengt me wel verder.”

Waar ligt de basis van dat zelfvertrouwen?

“Bij mijn moeder. Ik was het enige kind dat ze kreeg, na heel veel moeite, dus ik was haar project, in de positieve zin van het woord. Zij vierde mij enorm en dat is van onschatbare waarde gebleken. Ze maakte bijvoorbeeld altijd een foto van mij op de achtste van de maand, mijn geboortedag, en ze zei vaak hoe mooi, leuk en slim ze me vond, hoe trots ze was. Ik vier mijn petekinderen ook groots. Ik heb er vijf, de oudste is 21, de jongste 11. Mijn vrienden delen hun kinderen met mij omdat ik de mijne heb verloren.”

Is dat verlies een pijn die nog vaak opspeelt?

“Het is wat het is. Ik heb de vrijheid die jullie allemaal niet hebben, ik kan werken en reizen zoveel ik wil, de egocentrische kunstenaar zijn. Het is een gemis, maar ik sta er niet meer te lang bij stil. Ik heb zelf ook geen traditioneel gezin gekend, als kind. Daardoor ben ik er altijd goed in geweest mijn eigen familie te maken. Mijn vrienden van vroeger zijn er allemaal nog, ook al ben ik achttien jaar weggeweest, afgezien van de tijd die ik hier doorbracht om voor mijn stervende moeder te zorgen.” Ze glimlacht. “Ik ben wel een beetje Remi natuurlijk. Geen broers of zussen, geen man, geen ouders, geen kinderen. Er is niets meer wat mij direct verbindt aan deze aarde. Ik roep weleens: *Can someone get me off this rock, please?* Ken je dat? Niet dat ik zelfmoord overweeg, maar ik maak geregeld grapjes over mijn Remi zijn. Humor helpt bij alles.”

Ze vertelt dat de camera die haar moeder haar cadeau deed voor ze doodging, haar baby werd. Ze ging er elke dag mee de stad in. In L.A. begonnen bevriende acteurs te vragen of ze een *headshot* van hen wilde maken voor in hun portfolio. “Blijkbaar kon ik het. Later in Austin waar Adam en ik op een berg woonden, fotografeerde ik vooral natuur. En ik las *The Artist's Way* van Julia Cameron, een soort zelfhulp-

MICKY HOOGENDIJK

GEBOREN 8 Juli 1970

TROUWDE in 1994 met kunstenaar Rob Scholte. Bij een aanslag verloor zij hun ongeboren kind en hij zijn beide benen. In 1997 zijn ze gescheiden

WERD IN 1997 creatief directeur van de Supperclub

SPEELDE van 2000 tot en met 2002 Cleo de Wolf in *Goede Tijden Slechte Tijden*

TROUWDE in 2012 met Adam Curry van wie ze in 2015 scheidde

BEROEP fotograaf en kunstenaar

boek voor geblokkeerde kunstenaars. Ik ben helemaal niet van de zelfhulpboeken, maar zij houdt echt je hand vast in het toelaten van jouw *artist's way*. Het ene na het andere kunstwerk rolde eruit tijdens het lezen. Dat zijn de werken die nu nog steeds overal ter wereld hangen en waarmee ik mijn geld verdien.”

De eerste galeriehouder die haar belde was een Nederlandse vrouw die dacht met een Amerikaanse man te maken te hebben. Toen ze hoorde dat ze 'dé Micky Hoogendijk' aan de lijn had, zei ze: Godver, je bent gewoon Micky van *Goede Tijden*. Ik vind je werk fantastisch, maar als ex-soapster kan ik jou moeilijk verkopen. Micky antwoordde: hier weet toch niemand daar iets van? Een maand later hing ze op een grote kunstbeurs in L.A. en verscheen er een foto van haar werk in *The Washington Post*.

“Vanaf toen dacht ik: dit ga ik doen, kennelijk is dit de bedoeling. Keihard aan de bak hoor, dat wel. Ik kan goed ondernemen, maar het is best zwaar. Altijd onderweg, altijd alleen thuiskomen. Daar werd ik de laatste jaren in Amerika soms grijs van in mijn hoofd. Mensen vragen vaak: ben je met nieuwe dingen bezig? Het antwoord lijkt zo makkelijk: ja, ik ben altijd met nieuwe dingen bezig, maar ze vergeten dat het allemaal uit mijn ziel moet komen. Daarom ben ik zo blij in mijn weiland. Ik ben van plan mezelf in 2020 af en toe een cadeautje te geven. Zoals een week beeldhouwen in Frankrijk of Italië. Ik wil dat leren, van twee- naar driedimensionaal en weg achter het beeldscherm.”

Helpt het om voet aan de grond te krijgen in de kunstwereld dat je tijdens je huwelijk met Rob directeur was van de Rob Scholte B.V.?

“Wel in de zin dat ik snap hoe het werkt, met galerieën, beurzen en verzamelaars. Ik was toen piepjong, maar die kennis zit wel ergens in mijn broekzak. Rob wilde nooit subsidie en daar kan ik me in vinden. Als je goed bent en hard werkt kun je het zelf.”

Hebben Rob en jij contact gehouden?

“*On and off*. Hij belde jaren geleden een keer naar ons huis in San Francisco om tegen Adam te zeggen dat hij het leuk vond dat we samen waren. Later zagen we elkaar wat vaker. We delen natuurlijk een kolossale traumatische gebeurtenis, er is niemand anders die begrijpt hoe dat was en het verbindt ons voor altijd. Dat is een reden om contact te houden. En zijn twee kinderen praten over Pepijn, de baby die we verloren, als hun eerste broertje. Dat heb ik altijd fantastisch gevonden, ook van zijn vrouw. Dus ja, ergens hebben we een familieband en die wil ik graag in ere houden. Soms gaat dat, soms is het moeilijk.”

Er komt een groot bord rauwkost op tafel. Hartelijk bedankt ze de ober, die daar behoorlijk verlegen van wordt. Als hij weg is, zegt ze: “Ik ben vaak benaderd door uitgeverij om een boek te schrijven over die periode.”

En?

“Om te kijken of ik dat überhaupt zou kunnen heb ik een stuk geschreven en aan mijn vriendinnen laten lezen. Die lagen in een deuk. Het leest als een trein, zeggen ze, en het is ook grappig, in al zijn tragiek. Maar ja, als ik echt alles opschrijf, laat ik weinig heel van een aantal mensen. Dat is niet zo aardig. En ik weet ook niet of het me het waard is, die negativiteit.”

Houdt de aanslag je nog bezig?

“Als ik erover praat zoals nu met jou word ik duizelig, misselijk en een beetje boos. Het trauma zit er nog, tuurlijk, ook omdat het onrecht zo groot is. Ik heb altijd gedacht dat de bom niet voor ons bedoeld was, omdat ik me geen seconde onveilig heb gevoeld – ik ben heel intuïtief – en ik precies wist wat er in ons bedrijf en ons leven gaande was. Tegenwoordig komt er een stiltemars als een onschuldige iemand iets afschuwelijks overkomt. Wij werden aangekeken alsof we dopedealers waren. De *NRC* schreef dat we onze auto van de Heineken-ontvoerders hadden gekocht. *NRC* hè, niet *Panorama*. Om niet te spreken over al die andere leuke blaadjes.

Met haar ogen volgt ze een peuter die met zijn autootje het restaurant verkent. “Nou ja, als ik iets heb geleerd in die bijna vijftig jaar is dat het niet gaat om wat je gebeurt maar hoe je ermee omgaat. Als ik nu een fotoserie maak die stiekem ergens nog iets met de aanslag te maken heeft, zet ik het slechte om in iets moois. Zo heel ik langzamerhand.”

Ze lacht. “Een tijdje had ik een harde façade, niet toevallig in de periode dat ik in *GTST* een pathologische manipulator zonder geweten speelde. Ik ben dat niet, maar die rol ging me opvallend makkelijk af. Mijn vrienden zeiden ook: 'Hey!

‘Als ik over de aanslag praat word ik duizelig en misselijk en een beetje boos’

Zacht blijven, jij.’ Het kostte best wat moeite om die façade af te breken.”

Ik had ook een veel harder iemand verwacht.

“Dat denkt iedereen. Door het imago dat mij is toebedeeld en in zekere zin achtervolgt: de *homewrecker*, de *golddigger*. Dat is pittig. Of deze: twee pagina’s in *De Telegraaf* met het verhaal dat ik van Adam scheidde om mijn familiekapitaal te beschermen. Haha, het idee, toen mijn moeder stierf, stond er tien euro op de bank.

Weet je, als ik in Nederland was begonnen als fotograaf had ik geen kans gekregen, dat weet ik zeker. Ondertussen hang ik nu wel mooi bij mensen in collecties tussen Erwin Olaf en Marlene Dumas, dus *fuck it*. Ik kan mijn leven niet uitwissen en ik heb niets om me voor te schamen.”

Dat je toch terug bent gekomen betekent, denk ik, dat het goed met je gaat.

“Ik was ook echt wel *homesick* op een gegeven moment, hoor. Wij Nederlanders houden van zelfspot. Althans, onder mijn vrienden is lekker grove humor van het grootste

belang. Je moet jezelf niet te serieus nemen, anders wordt het leven heel donker en zwaar. Ik lach altijd het hardst als ik in Nederland ben en dat speelde een enorme rol in mijn afweging tussen teruggaan of wegblijven. In de Verenigde Staten voel ik me snel de olifant in de porseleinkast. Lachen om jezelf, ho maar, en praten over de dingen die er echt toe doen is moeilijk. Als Amerikanen iemand verliezen gaan ze naar de dokter voor een antidepressivum. Ik zei dan altijd: Waarom? Je bent niet ziek, je bent in de rouw. Maar nee, het is niet de bedoeling dat je pijn voelt, zeker in Los Angeles niet.”

Aan de buitenkant en de oppervlakte gladgetrokken, ook letterlijk.

“Dat laatste is hier in bepaalde kringen ook steeds meer zo, hoor. Ik krijg altijd de vraag of ik iets aan mezelf heb laten doen. Ja hoor, het hele pakket, zeg ik dan.”

Ben je tegen cosmetische ingrepen?

“Helemaal niet. Prima als je iets laat doen. Denk alleen niet dat daar het geluk ligt of dat opgespoten lippen en fillers bijdragen aan je schoonheid, want dat doen ze niet. Ik heb botox geprobeerd. Daar kreeg ik rare deuken van onder mijn ogen, het zag er echt niet uit.

Weet je wat wel helpt? Mijn beste vriendin en ik gaan elke vijf jaar samen naakt voor de spiegel staan, met een fles wijn op, en dan kijken we: wat vinden we er nu van? Het

TROPISCH SFEERTJE

De fotoshoot met Micky Hoogendijk was in de Hortus Botanicus van Leiden, de oudste botanische tuin van Nederland (aangelegd in 1590). Hier werden de eerste grote tulpencollecties van Europa gekweekt en zevenhonderd onbekende planten uit Japan en China geïntroduceerd. De hortus is heel fijn om een rustgevende wandeling in te maken en je even terug te trekken uit de drukte van de stad. Meer info: hortusleiden.nl

ziet er niet meer zo uit als vroeger, maar door de wijn is alles hetzelfde en dan zeggen we tegen elkaar: jij bent prachtig. Ik zie ook echt alleen maar een mooie vrouw want ik houd zoveel van haar. En dat zie ik bij andere mensen ook. Liefde en vriendschap is het enige wat we hebben, de rest is bijzaak.”

Jij hebt natuurlijk je uiterlijk altijd behoorlijk mee gehad.

“Tuurlijk, en ik heb er ook deels mijn geld mee verdiend. Die kant van mij verandert nu, daar moet ik afscheid van nemen. Daarom heb ik ook bedacht: 2020, ik ga weer in de leer, ik ga mezelf omhoogtrekken aan een andere kant waardoor ik dat uiterlijk nog meer kan relativiseren. Je moet blijven groeien en niet vasthouden aan het verleden. Je lichaam kan soms hard toeslaan, als vrouw. Wij worden aan een heleboel shit blootgesteld en omdat er te weinig wijsheid over naar buiten komt, struikelen we er al doende doorheen, ieder voor zich. Ook daar zijn humor en zelfspot *key*, naast goede informatie, en steun aan elkaar. We moeten empathisch zijn zonder onze vriendinnen, en dus onszelf, in een slachtofferrol te duwen, want die brengt niets. Zorg liever dat je gevuld bent met schoonheid die niets te maken heeft met uiterlijk. Kijk maar naar iemand van 75, het gaat echt gebeuren, *so you better like it.*”

Acht juli word je vijftig. Heb je al plannen voor je verjaardag?

“Ik heb dit jaar een grote solo-expositie in Antwerpen, dat is al te gek. Het lijkt me ook leuk om een gigantisch feest te geven. Met dansen want daar houd ik van, en een soort *roast*, maar dan liefdevol. Er is zoveel gebeurd, daar mag het best over gaan, in de vorm van zwarte grappen. Misschien doe ik het in de Supperclub. Ik heb de gekste dingen meege maakt op die plek, het bachelorfeest voor mijn huwelijk met Adam, mijn huwelijk met Rob, ik ben er dertig en vijftig geworden, *what the hell*, misschien moet ik mijn vijftigste ook daar vieren.”

STYLING SANDRA KISSELS NIJKAMP MET DANK AAN ACNE, ARKET, LA FEE MARABOUTEE, LADRESS, REISS, SOAKED, OLD HABITS DIE HARD

